

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 05 lutego 2014 r.

Sąd Okręgowy w Sieradzu – II Wydział Karny, w składzie:

Przewodniczący	-	SSO Jacek Klęk
Protokolant	-	st. sekr. sąd. Zdzisława Drózdź

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Sieradzu Balbiny Stasiak, po rozpoznaniu dnia 05 II 2014 r. sprawy: **S. B.**oskarżonego o czyn z art. 178a§2 kk i art. 244 kk w zw. z art. 11§2 kk, na skutek apelacji oskarżonego od wyroku Sądu Rejonowego w Zduńskiej Woli z 10 października 2013 r. w sprawie II K 432/13,

na podstawie art. 437§1 i §2 kpk, art. 438 pkt 1 kpk oraz art. 627 kpk w zw. z art. 634 kpk

1. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, iż:

a) treść pkt. 1. zastępuje treścią: „S. B.w ramach zarzucanego mu czynu uznaje za winnego tego, że:

a ¹⁾	20 lipca 2013 r. w Z., woj. (...) prowadził rower po drodze publicznej nie stosując się do orzeczonego prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Zduńskiej Woli z dnia 11 X 2012 r. sygn. akt II K 572/12 zakazu prowadzenia pojazdów rowerowych w ruchu lądowym, to jest występku wyczerpującego dyspozycję art. 244 kk i za to na podstawie art. 244 kk wymierza mu karę 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności;
a ²⁾	20 lipca 2013 r. w Z., woj. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości wyrażającym się zawartością 0,45 mg/dm ³ alkoholu w wydychanym powietrzu prowadził po drodze publicznej rower, to jest wykroczenia wyczerpującego dyspozycję art. 87§1a kw i za to na art. 87§1a kw oraz art. 19 kw wymierza mu karę 400 (czterystu) złotych grzywny;”

b) uchyla rozstrzygnięcia z pkt. 4. i 5.,

c) w pkt. 2 słowa: „wykonanie orzeczonej kary” zastępuje słowami: „wykonanie orzeczonej w pkt. 1.a¹ kary”;

d) dodaje pkt. 4. o treści: „Na podstawie art. 87§4 kw oraz art. 29§1 i §2 kw, w związku z rozstrzygnięciem z pkt. 1.a² orzeka wobec S. B. zakaz prowadzenia rowerów na okres 2 (dwóch) lat”;

e) dodaje pkt. 5. o treści: „Na podstawie art. 10§1 kw orzeka, iż kara orzeczona w pkt. 1.a² nie podlega wykonaniu”;

2. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

3. Zasądza od S. B. na rzecz Skarbu Państwa:

a) 100 (sto) złotych tytułem opłaty za obie instancje;

b) 20 (dwadzieścia) złotych tytułem kosztów postępowania odwoławczego.

Sygn. akt II Ka 378/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 10 października 2013 r. wydanym w sprawie II K 432/12 Sąd Rejonowy w Zduńskiej Woli uznał S. B. za winnego tego, że w dniu 20 lipca 2013 r. około godz. 17.19 w Z. po chodniku ul. (...), pomimo prawomocnego zakazu kierowania rowerami orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Zduńskiej Woli w dniu 11.10.2012 r. sygn. akt II K 572/12, kierował rowerem po drodze publicznej będąc w stanie nietrzeźwości – 0,45 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, tj. popełnienia przestępstwa określonego w art. 244 kk i art. 178a§2 kk w zw. z art. 11§2 kk. Za dokonanie wskazanego czynu Sąd:

a) na podstawie art. 244 kk w zw. z art. 11§3 kk wymierzył oskarżonemu karę 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności,

b) na podstawie art. 69§1 i §2 kk oraz art. 70§1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 2 lat;

c) na podstawie art. 71§1 kk orzekł wobec oskarżonego karę 40 stawek dziennych grzywny ustalając wartość stawki dziennej na kwotę 10 zł,

d) na zasadzie art. 42§2 kk w zw. z art. 43§1 kk orzekł wobec S. B. środek karny zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych i rowerów w ruchu lądowym na okres 2 (dwóch) lat,

e) na podstawie art. 49§2 kk orzekł wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 100 (stu) zł.

O kosztach postępowania rozstrzygnięto w oparciu o regułę z art. 627 kpk.

W ustawowym terminie apelację od ww. wyroku wywiódł oskarżony zarzucając orzeczeniu, na zasadzie art. 438 pkt 2 i 3 kpk:

1) obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wydanego w sprawie orzeczenia, a to art. 4, art. 5, art. 7, art. 410 oraz art. 424§1 kk, a polegającą na:

a) niezasadnym odmówieniu wiary spójnym i logicznym wyjaśnieniom oskarżonego twierdzącego, iż jedynie prowadził rower,

b) bezzasadnym odmówieniu wiary zeznaniom świadka S. L. w zakresie twierdzeń, iż oskarżony nie jechał rowerem, a jedynie go prowadził,

c) bezzasadnym oparciu tezy o sprawstwie i winie oskarżonego o zeznania M. D. i J. S., które są sprzeczne z pozostałym zebrany w sprawie materiałem dowodowym,

d) rażącem skróceniu uzasadnienia stanu faktycznego jak i stanu prawnego obejmującego inkryminowany czyn przestępny,

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść, a polegający na bezzasadnym przypisaniu oskarżonemu sprawstwa i winy w zakresie przypisanego mu czynu, w sytuacji gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie dostarcza ku temu jednoznacznych i przekonujących podstaw.

Powołując się na powyższe skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie od dokonania przypisanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu apelacji skarżący podniósł także zarzut z art. 438 pkt 1 kpk tj. obrazę przepisów prawa materialnego tj. art. 178a§2 kk poprzez przyjęcie, iż dopuścił się czynu zabronionego opisanego w art. 178a§2 kk, w sytuacji gdy w chwili obecnej obowiązuje inna ustawa niż w chwili popełnienia czynu, a przedmiotowy przepis został uchylony.

Sąd Okręgowy w toku rozprawy apelacyjnej w dniu 05 lutego 2014 r. uprzedził strony o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego oskarżonemu poprzez ustalenie, iż oskarżony dopuścił się w jego ramach:

a) występku z art. 244 kk,

b) wykroczenia z art. 87§1a kw.

Prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i zakwalifikowanie zachowania oskarżonego zgodnie z postanowieniem sądu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżonego zasługiwała na uwzględnienie w ograniczonym zakresie – i to wyłącznie z uwagi na zmianę stanu prawnego.

Odnosząc się do zarzutów skonkretyzowanych we wstępie apelacji stwierdzić należy, iż skarżący ograniczył się do stwierdzenia w oparciu o jakie dowody winno zapaść rozstrzygnięcie, przy czym nie wskazał jakie jego zdaniem okoliczności, uwzględniając zasady logiki, wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego, nakazywały uznanie za niewiarygodne twierdzeń świadków J. S. i M. D.. Sąd Rejonowy na stronach 3 i 4 uzasadnienia wyłuszczył powody, dla których zeznania te uznał za wiarygodne poczynając od wewnętrznej spójności, poprzez konsekwencję, a na wzajemnej korelacji kończąc. Apelujący powyższego nie kwestionuje, tym samym jego apelacja musi być uznana za wyłącznie gołosłowną polemikę. Z drugiej strony S. B. zarzuca Sądowi meriti, to iż rzekomo odmówił on wiary twierdzeniom S. L.. Tymczasem powyższe nie odpowiada rzeczywistości. Sąd Rejonowy wskazał jedynie, iż zeznania ww. co do tego, iż nie widział on jadącego na rowerze oskarżonego nie są miarodajne, bowiem nie obserwował on permanentnie oskarżonego. Pogląd oskarżonego dot. techniki prowadzenia pojazdów nie wystarcza dla dokonania jakichkolwiek innych ustaleń niż te dokonane przez Sąd Rejonowy skoro wspomniany świadek wprost zeznał: „Był taki moment, że nie patrzyłem w lusterko boczne ... na kolegę... Nie było ... ciągłości patrzenia na kolegę.” Dodać również należy, iż Sąd Rejonowy nie dostrzegł niekonsekwencji w twierdzeniach S. L. w zakresie opisu zachowania oskarżonego i dysponowania rowerem w czasie rzekomej rozmowy telefonicznej (w dochodzeniu świadek twierdził, iż oskarżony rozmawiając nie trzymał roweru, a odstawił go opierając na stopce tymczasem na rozprawie świadek przekonywał, że oskarżony oparł rower o siebie). Zważywszy powyższe Sąd Okręgowy nie podzielił zarzutów skarżącego w zakresie rzekomo wadliwej oceny materiału dowodowego.

Co tyczy się zarzutu naruszenia art. 410 kpk dodać należy, iż taki byłby zasadny w przypadku wykazania, że sąd oparł się w sprawie na materiale dowodowym, który w sprawie nie został ujawniony bądź orzekł w oparciu jedynie o część ujawnionego materiału dowodowego. Nie można przy tym zarzutu naruszenia art. 410 kpk opierać na tym, że pewne dowody nie stanowiły podstawy ustaleń, skoro sąd je rozważył i ocenił je i ich znaczenie w sposób przewidziany w art. 7 kpk, jak ma to miejsce w sprawie niniejszej i odnosi się do wyjaśnień oskarżonego oraz zeznań S. L.. Równie

istotnym jest i to, że zasada określona w art. 410 kpk, obowiązuje nie tylko sąd wyrokujący, ale i strony procesu, które przedstawiając w odwołaniu własne stanowisko, nie mogą go opierać wyłącznie na fragmentarycznej ocenie dowodów z pominięciem tego wszystkiego, co może prowadzić do odmiennych wniosków. Krytyka odwoławcza odnosząca się tylko do części materiału dowodowego, potraktowana wybiórczo, z pominięciem tych dowodów, które obciążają oskarżonego, a także nie wykazująca jednocześnie, by sąd I instancji naruszył regułę swobodnej oceny dowodów, nie uzasadnia należycie zgłoszonego zarzutu błędu ustaleń faktycznych ani zarzutu nieprawidłowej oceny dowodów (por. wyrok S.A. w Krakowie z 14 maja 2013 r. w sprawie II AKa 36/13, KZS 2013/6/87 oraz System Informacji Prawnej LEX Nr 1360496).

Za zupełnie chybiony Sąd Okręgowy uznaje zarzut obrazy art. 424§1 kpk wyrażający się, zdaniem skarżącego, rażącym skróceniem uzasadnienia w zakresie przytoczenia stanu faktycznego i oceny prawnej. Powyższe obliguje do wskazania, iż ustalenia faktyczne, jakich wymaga art. 424§1 pkt 1 kpk to jednoznaczne wskazanie konkretnych zachowań oskarżonego, korespondujących z opisem czynu przypisanego, poprzez które zrealizowane zostały przedmiotowe i podmiotowe znamiona przypisanego mu przestępstwa. Inaczej rzecz ujmując, nie obszerność uzasadnienia, a to czy wskazano w nim zachowania wyczerpujące znamiona przedmiotowe i podmiotowe przypisanego czynu decyduje o spełnieniu lub nie wymogów wskazanej normy. W sprawie niniejszej Sąd meriti wskazał, iż oskarżony w oznaczonym miejscu i czasie jechał na rowerze. Wskazał też, iż czynił to pomimo orzeczonego wobec niego prawomocnym wyrokiem sądu zakazu prowadzenia pojazdów rowerowych, przy czym wyrok ten skonkretyzował. Ustalił zarazem, iż po dostrzeżeniu zbliżającego się radiowozu oskarżony zaprzestał jazdy na rowerze i zszedł z niego. Uwzględniając znamiona czasownikowe przepisów prawa karnego, których uchybienie zarzucono i przypisano kwestionowanym wyrokiem oskarżonemu powyższe ustalenia faktyczne uznać należy za oczywiście wystarczające – zwłaszcza, iż sam skarżący nie wskazał jakich to istotnych ustaleń Sąd meriti zaniedbał. Skarżący nie wskazał także jakie elementy oceny prawnej pominięto w uzasadnieniu wyroku sądu I instancji, a to oznacza oczywiście bezzasadność zarzutu obrazy art. 424§1 kpk.

Zważywszy, iż w apelacji nie skonkretyzowano na czym miała polegać obraza art. 4 i 5 kpk Sąd za zbędne uznaje odnoszenie się do tegoż.

Z uwagi na fakt, iż 9 listopada 2013 r., mocą art. 56 pkt. 1 ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2003, poz. 1247), weszły w życie przepisy skutkujące odmienną niż dotychczas oceną prawną zachowań przypisanych oskarżonemu kwestionowanym wyrokiem, apelacja pomimo oczywistej bezzasadności zarzutów opartych o art. 438 pkt. 2 i 3 kpk musiała skutkować zmianą zaskarżonego orzeczenia.

Zgodnie z art. 12 pkt. 3 powołanej ustawy, z dniem jej wejścia w życie uchylono art. 178a§2 kk, a jednocześnie na mocy z art. 2 pkt. 3 lit. a powołanej ustawy, do ustawy z 20 maja 1971 r. – Kodeks wykroczeń (Dz.U. z 2013 r. poz. 482 i 829) wprowadzono art. 87§1a o brzmieniu: „Tej samej karze podlega, kto, znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem podobnie działającego środka, prowadzi na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub w strefie ruchu inny pojazd niż określony w §1”. Mając na uwadze powyższe Sąd uwzględnił apelację i zmienił zaskarżony wyrok na korzyść obwinionego.

W dotychczasowym stanie prawnym prowadzenie po drodze publicznej w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego innego pojazdu niż określony w art. 178a§1 kk, wbrew wcześniej orzeczonemu zakazowi prowadzenia takiego pojazdu, stanowiło jeden czyn wyczerpujący dyspozycję przestępstwa z art. 178a§2 kk i art. 244 kk.

Poczynione przez Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne pozwalają na ustalenie w sposób niebudzący wątpliwości, iż S. B.20 lipca 2013 r. w Z., będąc w stanie nietrzeźwości wyrażającym się zawartością 0,45 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu, kierował rowerem po chodniku będącym częścią składową drogi publicznej. Powyższe, w kontekście zasygnalizowanych wyżej zmian stanu prawnego nakazywało zmienić zaskarżony wyrok poprzez przyjęcie, iż opisanym czynem S. B.dopuszczył się wykroczenia wyczerpującego dyspozycję art. 87§1a kw. W konsekwencji,

należało dokonać także zmiany podstawy prawnej ukarania i wymierzyć oskarżonemu za ten czyn karę na podstawie wspomnianego art. 87§1a kw. Należy przy tym wskazać, iż czyn z art. 87§1a kw zagrożony jest karą aresztu albo grzywny nie niższą niż 50 złotych.

W świetle tych samych ustaleń faktycznych bezspornym jest, iż S. B. prowadząc w dniu 20 lipca 2013 r. w stanie nietrzeźwości rower po drodze publicznej nie zastosował się do orzeczonego wobec niego prawomocnym wyrokiem sądu zakazu prowadzenia pojazdów rowerowych w ruchu lądowym na okres roku (k. 15, 27 i 35). A zatem oskarżony dopuścił się także i występku z art. 244 kk zagrożonego karą pozbawienia wolności do lat 3.

Powyższe lego u podstaw zmiany zaskarżonego wyroku poprzez wyodrębnienie, tak czynu z art. 244 kk (pkt. 1.a¹), jak i z art. 87§1a kw (pkt 1.a²) i wymierzenie za każdy z nich kar.

Kierując się wskazaniem ustawodawcy skonkretyzowanymi w art. 53 kk Sąd wymierzył S. B. za przestępstwo wyczerpujące dyspozycję art. 244 kk, na podstawie art. 244 kk, karę 2 m-cy pozbawienia wolności. Sąd przy tym miał na uwadze ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego mające znaczenie dla wymiaru kary, których prawidłowości w sprawie nie kwestionowano. Po stronie okoliczności łagodzących Sąd uwzględnił więc to, że zachowanie oskarżonego polegające na sprzeniewierzeniu się zakazowi prowadzenia rowerów nie skutkowało dla innych uczestników ruchu bezpośrednim zagrożeniem bezpieczeństwa komunikacji. Po stronie okoliczności obciążających Sąd uwzględnił zaś nietrzeźwość oskarżonego (ta w przypadku występku z art. 244 kk nie należy do znamion czynu). Uwzględniając powyższe Sąd uznał, iż karą która spełni cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do oskarżonego w związku z dokonaniem czynu z art. 244 kk, a także która będzie właściwie oddziaływać na innych jest kara 2 m-cy pozbawienia wolności. Jednocześnie Sąd Okręgowy podziela pogląd Sądu Rejonowego, co do tego, iż wobec oskarżonego zachodzą podstawy do zastosowania instytucji warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary na okres próby 2 lat. Uwzględniając zmianę opisu czynu Sąd w pkt. 1.c doprecyzował sformułowanie Sądu Rejonowego, iż warunkowe zawieszenie wykonania kary dotyczy kary orzeczonej w pkt. 1.a¹.

Mając na uwadze reguły skonkretyzowane w art. 33§1-5 kw Sąd wymierzył S. B. za czyn wyczerpujący znamiona art. 87§1a kw karę 400 zł grzywny biorąc pod uwagę stopień nietrzeźwości oraz wspomniany już brak zagrożenia bezpieczeństwa innych uczestników ruchu. Sąd uznał, iż wspomniana kara, mimo, że jest karą najłagodniejszego rodzaju, spełni cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do ukaranego, a także będzie właściwie oddziaływać na innych.

W dalszej kolejności Sąd uchylił rozstrzygnięcia z pkt. 4. i 5. zaskarżonego wyroku, te bowiem w obecnym stanie prawnym nie mają racji bytu (pkt. 1.b).

W tym miejscu należy wskazać, iż zgodnie z art. 87§4 kw Sąd może orzec m.in. w stosunku do sprawcy wykroczenia z art. 87§1a kw zakaz prowadzenia pojazdów innych niż pojazdy mechaniczne. Zważywszy stopień nietrzeźwości obwinionego w chwili czynu Sąd uznał, że w sprawie koniecznym jest orzeczenie wobec niego środka karnego z art. 29§1 i §2 kw w postaci zakazu prowadzenia rowerów na okres 2 lat. Należy podkreślić, iż rowerzyści w stanie nietrzeźwości stanowią zagrożenie dla bezpieczeństwa ruchu drogowego sprowadzając zagrożenie nie tylko dla siebie ale i innym uczestnikom tego ruchu (pkt. 1.d).

Kierując się zasadą wskazaną w art. 10§1 kw Sąd orzekł, iż kara grzywny orzeczone za wykroczenie nie będzie podlegać wykonaniu, tj. wykonana zostanie jedynie kara tego samego rodzaju w wymiarze 40 stawek dziennych, przy ustaleniu wartości stawki dziennej na 10 zł orzeczonej w pkt. 3. zaskarżonego wyroku.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 634 kpk i w zw. z art. 10 ust. 1 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) i zobowiązano oskarżonego do uiszczenia opłaty za obie instancje w kwocie 100 złotych oraz kwoty 20 (dwudziestu) zł tytułem kosztów postępowania odwoławczego.